

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. S. Paulus honorum fugâ clarus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Christum sibi proponunt imitandum; ut discant se humiliare, & cum illo volunt exaltari. *Michaelis senioris parsimoniam exosi milites cum populo, Imperatorem salutarunt Isaacium Comnenum, patriarcha adiuuante ac comprobante: qui cum Comneno plurimum faueret, Imperatorem senem regia egredi iussit. Cum Imp. Pontificibus à Patriarcha missis dixisset: Quid mihi pro Imperio redditis? Hi vero caeleste regnum illi pollicerentur: illico abiectis Imperij insignibus, regia exiit, cum non amplius uno anno imperasset: postq̄, hoc non diu superstes, vitam cum morte commutauit. Non hic sponte quidem imperium deposuit antè, quàm intelleret, quid eius loco esset recepturus; postquam autem intellexit, illico abiectis Imperij insignibus regia exiit.*

V.

Rosveid.
lib. 5. libell.
15. de Hu-
milit.

Ephes, 4. 1.

Vtiq; igitur magnum habuit ereptæ sibi dignitatis solatium. Quis enim non ærea aureis commutaret? Quo fine etiam in vitis Patrum senex quidam dixit: *Qui plus quàm dignus est honoratur aut laudatur, amplius patitur detrimentum; qui autem non fuerit omnino ab hominibus honoratus, hic desuper glorificabitur.* Immo, qui caelestem gloriam sperant, in ipsa solent ignominia, in vinculis, in squallore carcerum summam gloriam collocare. *Obsecro vos ego,* ait Apostolus, *vinctus in Domino, ut dignè ambuletis vocatione, qua vocati estis.* Grandia persuasurus, ut sibi auctoritatem faciat, titulum grandem apponit: *Ego vinctus in Domino.* Alius dixisset: *Ego Dei gratia Princeps, Rex, Imperator, &c.* At Paulus ait: *Ego vinctus in Domino.* Præclarum honoris nomen, in ergastulo, in Tulliano, in vinculis esse, vbi solent fures & latrones attineri. Numquid ob hoc potiùs contemnent te Ephesij, ó Paule? cur non scribis: *Ego Doct̄or gentium?* cur non: *Ego qui ad tertium raptus sum calum?* cur non: *Ego qui tot miracula feci?* &c. Alius sibi nomen facturus, annulos digitis inseruisset, torques aureos collo inieciisset; tu compedes & vincula iactas; quam hæc insignia tibi reuerentiam procurabunt? Apud filios huius sæculi nullam, apud filios Dei maximam. Si enim gloriosum est, multas aduersas in pectore cicatrices, pro patria acceptas, posse ostendere; quid erit, propter Dominum alligari, ter virgis cadi, lapidari, catenis ferreis oneratum in loco renebroso atque horrido iacere? non ob rapinas, non ob abacta pecora, non ob eadem factã, non ob viola-
tum

tum alterius torum; sed ob Christum prædicatum, ob iustitiam, ob innocentiam, ob futuram gloriam. Hoc Dei sapientes honorificentius esse iudicant, hoc pluris æstimandum, quàm reuelationes, quàm signa & miracula, quàm omnem reliquam nominis celebritatem. Huius animi sententiæque etiam fuit S. Chryso-
stomus, qui ita loquitur. *Non ita beatum Paulum dico, quòd in Pa-
radisum raptus, atque quòd in carcerem est coniectus; non ita beatum
astimo, quòd verba ineffabilia audiuit, atque quòd vincula sustinuit: quòd
enim ista reliquis sint maiora, audi eum ipsum, quo modo gloriatur!
Neque enim dicit: Hortor vos ego, qui verba ineffabilia audiui: sed quid?
Hortor, inquit, vos ego vinculus in Domino, potius mihi habetur malè af-
fici pro Christo, quàm honorari à Christo.*

S. Hilarion sexagesimo tertio vite sue anno cernens grande mo-
nasterium, & multitudinem fratrum secum habitantium, turbasq; eo-
rum, qui diuersis languoribus & immundis spiritibus occupatos ad se de-
ducebant, ita ut omni genere hominum solitudo per circuitum replere-
tur; sebat quotidie & incredibili desiderio conuersationis antiqua recor-
dabatur. Interrogatus à fratribus quid haberet, cur se conficeret, ait:
*Rursum ad sæculum redy, & recepi mercedem in vitâ. En omnis Pa-
læstina & vicina Provincia æstimant me alicuius esse momenti, & ego
sub prætextu monasterij ad dispensationem fratrum, villa possessiones &
supellectilem habeo. Adeò verebatur, ne per honores sibi habitos
merces in hac vita redderetur, vt dum alij eum æstimarent, sibi
ipse ad sæculum redijisse videretur. Quod fecerunt alij complu-
res, siue cum ab alijs honorarentur; siue ne honorarentur. D.
Franciscus, si ab hominibus honore afficeretur, aut à vanæ glorio-
sæ tentatione titillaretur, illico honorem omnem in Deum remit-
tens dicebat: Qui ante statuam procidit in genua, & orat, hono-
rem aliquem exhibet, de quo tamen statua non potest gloriari,
cum sit lignum, vel lapis. Honor ergo in eum refertur, cuius est
statua, & quem in statua veneramur. Ita & nos, quando hono-
ramur, non habemus causam gloriandi, aut complacendi nobis;
quia quidquid in nobis rectè honoratur, Dei est; atque adeò Deus
ipse est, qui in nobis laudatur, honoratur, & cuius in nobis no-
men sanctificatur. Taceo Iulianum eremitam, taceo Philagrium,
Pastorem, & alios Dei seruos, qui honores ab hominibus exhibi-*

S. Chryso-
stom. 3. in ep^{is}
ad Ephes.

VI.

S. Hieronym.
lib. 1. de vit.
S. Hilarionis
cap. 23.

In hist. S.
Francisci.